

2023. május 22-24.: Európai Parlament fogyatékosággal kapcsolatos napjáról

Mindenkinek azt kívánom, töltsön el pár napot, független környezetben, fogyatékosággal élő emberekkel. Tanulhatnak nagyon sokat tőlük. A világról, az érzésekről, érzékelésekről, megértésről, de talán önmagukról is. Nekem három nap adatott meg, betekinthessem a világukba, így, nem a problémák, panaszok mentén. Siketekkel, látássérültekkel, mozgásukban korlátozottakkal, értelmi fogyatékosággal, vagy autizmussal, vagy más nehézséggel élőkkel. Mindannyian más hendikeppel érkeztek a világba. Én viszont azt éltem meg, hogy ez nem hátrány, sokkal inkább egy adomány, hisz sokkal inkább képesek figyelni a világra, egymásra, önmagukra. Nyilván a kép nem ennyire egyszerűen fekete-fehér, de az egészen biztos, hogy a „teljesnek” tekintett emberekhez képest sokkal többet élnek meg a világból, sokkal több mindent értékelnek, bölcsőbbek és érzékenyebbek. Ugyan hivatalos keretek közé terelődtünk, hisz az Európai Parlament május 23-ára egy teljes napot szentelt a fogyatékosággal élők helyzetének kérdéseinek, a „Semmit rólunk, nélkülünk!”- üzenetet adta át a találkozó, ahol EP képviselők, bizottsági vezetők, az ügy politikai, érdekvédelmi „harcosai” kaphattak hangot és ezúttal a brüsszeli épület falait tényleg ez hatotta át. De... Mi az, ami a paragrafusok szintjén működik és mi a valóságban? A mindennapokban az volna jó, ha minden ember megérezné, átélné, mit is jelentenek a mindennapok. Én öt autista fiatallal bandáztam 3 napig, egy enyhén értelmileg sérült csodalány volt a szobatársam. Tanultam tőlük rengeteget. Csak pár pillanatkép: amikor Matyi éppen negyedszer megy keresztbe előttem, hogy majdnem hasra esem, szóvá teszem és csak annyit mond: „te a térből annyira kevés helyet foglalasz el, hogy az egyszerűen észrevehetetlen”. Joel idegenvezetőként működött, a fejében volt egész Brüsszel, mindenki követte teljes bizalommal, de megélhettünk a legfinomabb részletekre kidolgozott városbejárást is. Amikor Józsi elveszett, azt ők még az utolsó nap is aggodalommal hozták fel és iszonyúan figyeltek, hogy ez nehogya többet megtörténhessen. Mindenki mesélt és mindenki meghallgattatott. Más szemszögből, sajátosan, de a legmélyebb, tiszta megközelítésben. Amikor a reggelinél a látássérült András teljesen látását veszített gyönyörű párjának meséli a szerelem lényegét és azt, hogy az élet túl rövid ahhoz, hogy ne szeressünk és diétázzunk, mert az olyan, mint egy koncert zenekar nélkül. Az Európai Parlamentben most egy napot szenteltek nekik. Meghívták és meghallgatták őket. Közösen megszavaztak nyilatkozatot, beszéltek betartandó irányelvekről, ami mind nagyon is fontos. De mindezt megélni velük közösen, az egészen más.

Kun Viktória